

החיים בפרוים אחד

דקלה לאור,
צלמת מגבעת יואב,
שעבודותיה מוצגות
בבירות העולם, בכלל
לא ידעה שהיא כזאת.
רק לפני שנים מעטות
התחילה לצלם.
הפרויקט הגדול הנוכחי:
נשים מהתנ"ך

"ותאמר אליו, איזבל אשתו, אמה, עתה תעשה עליו כעל-ישׂאֵל; קום אֶכֶל-לֶחֶם, ויטב לְבָבִי--
אני אֶתְנוּ לָךְ, אֶת-כָּרְס נְבוֹת הַיְדֻעֵאלִי"

נמכר צילום שלי במכירה פומבית וכך קיבלתי גושפנקה להשתייכותי באופן פורמלי לעולם האמנות".

מ-2011, נמשכת דקלה בעיקר לצילום המבויים. מקורות ההשראה שלה הם האמנות הקלאסית, תקופת הרנסאנס, מיתוסים, סיפורי התנ"ך וספרות קלאסית.

"לרוב אני מצלמת נשים. בעיניי, יש באישה את המהות הקיומית, את כל היופי, את יכולת ההכלה וההולדה, ילדותיות, נשיות ואימהיות. תקופת הרנסנס מרתקת אותי מאז ומעולם:

מאפשרת לי לראות את החיים, בפריים אחד בכל פעם ולגלות בתוכו עולם ומלואו, לבחור רגע אחד בזמן, להנציח אותו, לעצור בו את כל היופי, לבחון אותו ולראות את כל מה שהעין לא ראתה בחטף – גרגר אבק... קרן אור יחידה... תנועת אריג, מים..".

דקלה, בת 37, אימא למעין ולגפן, היא בוגרת תואר במכללת כנרת בלימודי רוח ותקשורת ובעלת תואר הנדסאית בתקשורת חזותית. בשנת 2000, עברה למושב גבעת יואב בגולן עם בעלה מודי ופתחה עסק לבניית אתרי אינטרנט.

כששוקעים בצילומים המרהיבים של הצלמת דקלה לאור, מגבעת יואב, בטוחים שהיא אוחזת במצלמה משחר ילדותה. צילומיה מתפרסמים בעיתונים נחשבים בעולם, נוסעים לתערוכות באירופה ומרתקים אלפי עוקבים מכל רחבי העולם בעמוד הפייסבוק שלה, בו היא מציגה את יצירותיה. האמת היא שסיפור השתלבותה של דקלה בעולם הצילום התחיל לפני שנים ספורות בלבד, ללא ניסיון מוקדם, או לימודים מקצועיים. פשוט מאהבה, כישרון וצורך פנימי עמוק.

"אם-תִּלְכִּי עִמִּי וְהִלְכִתִּי; וְאִם-לֹא תִלְכִּי עִמִּי, לֹא אֵלֶיךָ"

דבורה הנביאה

תיאור השלמות, היופי, הדקויות, הפרטים הקטנים – כל אלה הם פלא בעיניי. אילו יכולתי לצייר כך, לא הייתי בוחרת בצילום... איסוף הציורים הוליד בי את הרעיון לנסות, באמצעות המצלמה, לייצר את אותה האווירה

"צילום היה קורס בסיסי בלימודים שלי שרק פתח את הצוהר ומאז אני שם", היא מספרת. "אבל מבחינתי, אני צלמת באופן פורמלי רק מדצמבר 2010, בעקבות השתתפות 'גורלית' בתערוכה מכובדת בבית מאני בתל אביב, שם

"צילום הוא חלק משמעותי מחיי היום-יום שלי, מטעין וממלא אותי בתוכן וברצון להמשיך וליצור", כותבת דקלה בהצהרת האמן שלה. "כל רגע בו אני מצלמת מלווה בהתרגשות ילדותית וציפייה. המצלמה

הבד מצאתי באוסף הבדים של ציפי אחישחר, אמנית רב-תחומית מגבעת יואב. "המחמאה הכי גדולה עבורי היא שמישהו רוצה לתלות תמונה שלי בבית. יש בי צורך לצלם את התמונות בלי קשר למה שיקרה איתן אחר כך. אני הולכת לישון ורואה את הפריימים שאני הולכת לצלם בשלמותם. את הצבעים את הנופים, את התלבושות, את תנוחות הידיים ואת הדוגמניות. אני יודעת בדיוק איך הפריים הולך להיראות ומרגישה

כמו שהיא מצטיירת בנפשי ובעקבות כל מה שקראתי עליה, ראיתי אותה רוכבת על סוס. אני רוצה לקוות שמי שמכיר את הסיפור השלם, ימצא בתמונות הרבה יותר מצילום יפה ומקצועי, אלא גם יגלה בו מוטיבים נסתרים וימצא עומק. אני לא בהכרח מבקשת לתעד את הדמות ברוח התקופה, אלא יותר את מה שמעבר לסיפור". חמש תמונות צולמו עד כה בסדרה זו: דבורה הנביאה, אביגיל, איזבל, בנות לוט ורחל ולאה.

שיורה בציורים הללו – צילום תקופתי של נשים, חלקן תוך עשייה בפעולה... המצלמה אפשרה לי לתעד את הסצנות המבוימות על כל פרטיהן, לעתים בצורה טכנית מדי. כאן למעשה נכנס תהליך עיבוד התמונה. בתהליך העיבוד, שזרתי עבודה עם טקסטורות שיצרתי ושילובן בשכבות על גבי התצלומים ובאמצעותן ביקשתי להתחקות אחר האווירה, הצבעים והתאורה, תוך השוואה מתמדת לאוסף הציורים.

"הרעיון לצלם נשים בסגנון הציור הרינסאנסי ליוה אותי הרבה זמן ולבסוף התגשם בזכות חיבור שנוצר עם מלון 'דונה גרציה' בטבריה, שהסכימו לתת לי למשך יומיים את המקום, הריהוט התקופתי והתלבושות. צילמתי סדרה גדולה של יותר מ-30 צילומים ביומיים אינטנסיביים מאוד, כשהמטרה הייתה להתחקות אחר תיעוד נשים בפעולות הכי יום-יומית שלהן בסגנון הציור הרינסאנסי. חלק מן התצלומים הוא דיוקנאות ובאחרים – סצנות של נשים עובדות, או עוסקות במעין חברותא נשית".

צילום עבויים של נשים בתנ"ך

מלון "דונה גרציה" הזמין את דקלה להציג את סדרת הצילומים בתערוכה ובעקבות כך, הוזמנה להציג גם ב"יד שיטרית" בטבריה ובירושלים. צילומיה של דקלה נדדו לתערוכות בין ספרד לאיטליה, אנגליה ופריז.

הפרויקט הגדול והשאפתני שעליו היא עובדת בימים אלה הוא צילום מבוים של נשים בתנ"ך.

"זה הפרויקט הכי משמעותי עבורי והכי גדול עד היום. אני מרגישה שבפרויקט הזה אני מגשימה את כל מה שלמדתי עד עכשיו, כל האהבות שלי התחברו לפרויקט אחד שאין בו פשרות. אני מרגישה שכל הסדרות שצילמתי עד היום התקיימו רק בשביל ללמד אותי ולהכשיר אותי לפרויקט הזה.

"במשך שנה שלמה, צילמתי רק חמש תמונות. את רוב הזמן אני משקיעה במחקר. ברגע שאני בוחרת את הדמות אותה אני רוצה לצלם, אני מתחילה בתהליך של מחקר מקיף על הדמות, החל מקריאת הפשט, דרך רש"י, אגדה ועד יצירות ספרותיות מודרניות שנכתבו על הדמות. ספר התנ"ך הוא אחת האהבות שלי, לכן חשוב לי שיהיה שלם. בסופו של דבר, בצילום אני הרבה פעמים בוחרת לשתול מוטיבים סמויים מתוך הסיפור הרחב, מתוך האגדה. לעתים, כמו בסיפור דבורה, אני בכלל בוחרת ליצור דמות שונה מכפי שהיא מתוארת בתנ"ך, אלא

"וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַבְיָגַל בְּרוּךְ ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר שָׁלַח מִיָּמִים מִזֶּה לְקִדְמָתִי: וּבְרוּךְ טַעֲמָר וּבְרוּכָה אֶתְּ אֲשֶׁר קָלַתְנִי מִיּוֹם מִזֶּה עָבּוֹא בְּדַמַּיִם וְהִשַׁע יְדֵי לִי... וַיִּקַּח דָּוִד מִיָּדָהּ אֶת אֲשֶׁר הֵבִיֵּאָה לּוֹ וְלָהּ אָמַר עָלִי לְשָׁלוֹם לְבֵיתְךָ רְאִי שִׁמְעַתִּי בְּקוֹלְךָ וְאֶשָּׂא פָנָי:

דחף עצום לצאת ולצלם אותו. כשאני מצליחה להפיק את הצילום, אחד לאחד כפי שראיתי אותו בעיני רוחי, זו תחושה אדירה של סיפוק וריגוש שאני לא יכולה להסביר. אין מאושרת ממני כשאני מקבלת פידבקים חיוביים על העבודות שלי, לדעת שאנשים מתחברים ואוהבים את מה שאני עושה – מעניק לי תחושה של נחת".

לצפייה בסדרת התמונות של דקלה לאור, אתם מוזמנים להיכנס לאתר האינטרנט:

www.diklaphotography.co.il

הגולן משמש כתפאורה לסדרת התמונות: "ההרים המיובשים והלא-מעובדים שלנו נראים פראיים, לא עכשוויים ולמרות שזה לא מדבר, ההרים הקירחים יוצרים בעיניי כמו גוף ענק של חיה פרימיטיבית, צחיחה ולוקחים אותי בדמיון אל עולם ישן, עטוף בפנטזיה". התלבושות המורכבות והמרהיבות הן בעצם בדים שדקלה כורכת עם סיכות ביטחון בעבודה מדוקדקת. "בצילום של דבורה הנביאה, הלבשתי את לירז וייצמן בבד באורך של שמונה מטרים, ששאלתי מסטודיו לשמלות כלה של מור שושן במיצר. בתמונה של בנות לוט, נעזרתי בבד חרדלי ארוך מאוד, אותו כרכתי את שתיהן בשמלה אחת, הן היו מחוברות. את